

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 4 mei 2023
Rolnummer 2020/AB/529
Beslissing waartegen beroep 18/625/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid

tegensprekelijk arrest

heropening van de debatten

D, RRN, wonende te

appellante,

in persoon verschenen en bijgestaan door mr. VANHEUSDEN Els, advocaat te 2000 ANTWERPEN, Londenstraat 60 bus 104

tegen

1. RVA, ON 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
eerste geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VERDICKT Joyce loco mr. SWENNEN Remi, advocaat te 1502 LEMBEEK, Dokter Spitaelslaan 122

2. ACV UITBETALINGSINSTELLING, ON 0822.975.615, met zetel te 1000 BRUSSEL, Pléтинckxstraat, 19,
tweede geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. AZMANI Camelia loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te 1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7de kamer, op 31 juli 2020 (AR 18/625/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd bij de griffie op 7 september 2020
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het tussenarrest van dit hof van 9 december 2021
- de conclusies en de stukken die na dit tussenarrest werden neergelegd door de partijen.

1 FEITEN, VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING en VORDERING

1.1

Wat betreft de uiteenzetting van de feiten, kan in de eerste plaats verwezen worden naar hetgeen daaromtrent uiteengezet werd in het tussenarrest van 9 december 2021, doch voor een goed begrip van dit arrest vermeldt het arbeidshof nog graag uitdrukkelijk de volgende feiten:

Mevrouw D. is actrice. Zij heeft zeer regelmatig opdrachten voor televisie, in het theater, evenals opdrachten voor bedijventheater, rollenspellen en creatieve teambuildingactiviteiten, dit alles in het kader van kortlopende contracten. Voor de periodes dat zij geen opdrachten had, deed zij beroep op de werkloosheid. Uit de stukken en zoals ook aangegeven in het tussenarrest blijkt dat mevrouw D. sinds 10 maart 2005 het voordeel genoot van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit (in de versie zoals op dat ogenblik van toepassing), het zgn. “kunstenarsstatuut”.

Zoals vermeld wordt in het tussenarrest:

“ ‘Onderweg’ is dit kunstenarsstatuut voor appellante evenwel ‘verloren gegaan’, hetgeen moet gekaderd worden in de wijziging vanaf 1 november 2012 (K.B. 23 juli 2012 – B.S. 30 juli 2012) van artikel 116 Werkloosheidsbesluit.

Dat geïntimeerde de uitbetalingsinstelling van appellante van de wetswijziging tijdig op de hoogte heeft gesteld, ook aangaande de formaliteiten en voorwaarden welke moesten worden vervuld, wordt door de uitbetalingsinstelling niet tegengesproken.

Deze wijziging hield onder meer in dat appellante, voor het behoud van het voordeel van het kunstenarsstatuut, éénmalig minstens drie tewerkstellingen onder het kunstenarsstatuut gedurende de voorafgaande 12 maanden aan de RVA diende voor te leggen.” (zie tussenarrest p. 12)

Uiteindelijk diende ACV Uitbetalingsinstelling op 18 januari 2018 een verzoek tot herziening in waarbij ACV Uitbetalingsinstelling *“met ingang van 20 april 2013 voor appellante bij de RVA de toepassing heeft gevraagd van artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit.”* (zie tussenarrest p. 13)

De RVA nam daarop op 8 februari 2018 een negatieve beslissing met als motivering *“termijn te ruim overschreden & 149 §3”*.

1.2

Mevrouw D. tekende daarop beroep aan bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. Deze velde een vonnis op 31 juli 2020 waarbij haar vordering ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard.

1.3

Op 7 september 2020 tekende mevrouw D. tegen dit vonnis hoger beroep aan bij dit arbeidshof.

In het tussenarrest van 9 december 2021 verklaarde het arbeidshof het hoger beroep van mevrouw D. ontvankelijk (zie tussenarrest p. 4).

Verder besliste het arbeidshof met betrekking tot het verzoek tot herziening:

“De advocaat-generaal dient te worden bijgetreden waar zij de aanvangsdatum voor de herziening situeert op 6 augustus 2015, zijnde de eerste dag na de datum van het eerste verzoek tot terugbetaling, hetgeen impliceert dat het verzoek tot herziening van 18 januari 2018 wel degelijk binnen de termijn van drie jaar werd gesteld en bijgevolg tijdig is.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het feit dat de uitbetalingsinstelling de door appellante (tijdig) overgemaakte gegevens niet op correcte wijze heeft verwerkt omwille van problemen bij de overgang van het ene naar het andere ‘platform’, in hoofde van appellante ontegensprekelijk een overmachtssituatie uitmaakt.” (zie tussenarrest p. 17)

Vervolgens besliste het arbeidshof:

“Uit de herzieningsaanvraag die door de uitbetalingsinstelling werd ingediend, blijkt dat deze voorts gebaseerd was op een feit dat voorheen onbekend was aan de RVA-directeur.

Niet alleen was de directeur er immers niet van op de hoogte dat appellante telkens op correcte wijze de nodige documenten binnenbracht bij haar uitbetalingsinstelling (door deze in tempore non suspecto formeel toegegeven), maar ook niet van het feit dat de digitale omzetting van het artiestenstatuut van appellante door de uitbetalingsinstelling niet correct werd overgenomen in het nieuwe werkloosheidsplatform, waardoor zij in het interne systeem niet meer als artiest geregistreerd stond hoewel, volgens de uitbetalingsinstelling, zij af en toe een C4-artiest heeft binnengebracht maar de tewerkstellingsgegevens die aan de controlekaarten gehecht waren niet werden verwerkt.

Aan de hand van de stukken die worden voorgelegd, zijnde enerzijds de tewerkstellingsbewijzen met betrekking tot de periode 12 juni 2012 – 24 november 2019 (stukken 6 en 6bis bundel appellante) en anderzijds de tewerkstellingsgegevens die kunnen worden teruggevonden in de e-mail van 4 maart 2019 van de uitbetalingsinstelling, dient te worden besloten dat appellante in elk geval voldoet aan de materiële toepassingsvoorwaarden van artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit.” (zie tussenarrest p. 17-18)

Het arbeidshof besloot daarop de debatten te heropenen teneinde de RVA toe te laten de nodige berekeningen te maken.

Eveneens besliste het arbeidshof:

“Aangezien de aanvraag tot herziening dateert van 18 januari 2018, zijn de werkloosheidsuitkeringen voor de periode vóór 1 januari 2015 onherroepelijk verjaard.” (zie tussenarrest p. 18)

En nog verder:

“Wat de verjaarde periode van 20 april 2013 tot en met 31 december 2014 betreft, dient de verantwoordelijkheid van de uitbetalingsinstelling nog te worden beoordeeld.

[...]

Het is duidelijk dat in huidige betwisting de aansprakelijkheid dient te worden weerhouden van de uitbetalingsinstelling, dit zeker voor wat betreft de werkloosheidsuitkeringen die wegens verjaring (vóór 1 januari 2015) niet meer kunnen geëist worden.

[...]

Ook in dit verband sluit het arbeidshof zich aan bij de volgende passage in het advies van de advocaat-generaal:

“In de hypothese dat mevrouw D. gedepriiveerd werd en wordt van het neutralisatievoordeel ex artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit, niettegenstaande zij aan de materiële voorwaarden hiertoe voldeed, staat de schade in rechtstreeks verband met de voormelde fouten. In dit verband dient verwezen naar artikel 167 §4 Werkloosheidsbesluit dat bepaalt dat de uitbetalingsinstelling aan de rechthebbende die uitkeringen moet betalen die hem verschuldigd zijn en die hem niet konden worden betaald of waarvan de terugvordering werd bevolen door de directeur of door de bevoegde rechtsmacht wegens haar nalatigheid of fout, inzonderheid indien documenten laattijdig aan het werkloosheidsbureau werden overgemaakt. Ook in deze

hypothese lijkt het aangewezen dat de RVA eerst de hiervoor vermelde gegevens bijbrengt en een berekening opstelt.”” (zie tussenarrest p. 23-24)

Tenslotte stelt het beschikkend gedeelte van het tussenarrest met betrekking tot de heropening van de debatten het volgende:

“Heropent ambtshalve de debatten teneinde partijen toe te laten gevolg te geven aan de hierboven gestelde vragen van het arbeidshof om op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de gevraagde informatie te verstrekken en daaromtrent desgevallend ook bewijskrachtige stukken voor te leggen. Meer bepaald:

- Dat door de RVA wordt verduidelijkt tot wanneer de werkloosheidsuitkeringen conform artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit werden toegekend en wanneer de eerste litigieuze referentieperiode van 12 maanden een aanvang heeft genomen.*
- Vervolgens de tewerkstellingsgegevens te herleiden tot de referentieperiodes, zodat o.m. kan worden geëvalueerd of voldaan is aan de materiële voorwaarden ex artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit.*
- Voorts een gedetailleerde en controleerbare berekening voor te leggen, uitgesplitst per referentieperiode van 12 maanden, waarbij een vergelijking wordt gemaakt tussen enerzijds de werkloosheidsuitkeringen die hadden moeten worden uitgekeerd vanaf 20 april 2013 (zowel voor de verjaarde als voor de niet verjaarde periode) op grond van artikel 116 §5 Werkloosheidsbesluit en anderzijds de sinds dezelfde datum uitbetaalde werkloosheidsuitkeringen op grond van artikel 114 Werkloosheidsbesluit.*
- Tot slot de tewerkstellingsgegevens te herleiden tot de referentieperiodes, met desgevallend ook het opvragen van de aanvullende tewerkstellingsgegevens vanaf 24 november 2019.*

Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer.

Houdt de beslissing nopens de kosten aan.”

1.4

Naderhand werden op verzoek van mevrouw D. een procedurekalender en een pleitdatum bepaald.

Daarop concludeerden de 3 partijen en werden er nog bijkomende stukken neergelegd namens mevrouw D. en de RVA.

In haar enige en laatste conclusie na het tussenarrest, neergelegd op 28 november 2022, vordert mevrouw D. :

“het bestreden vonnis te vernietigen en, opnieuw beslissend over de vordering van eiseres, thans appellante:

het hoger beroep gegrond te verklaren;

de vordering van appellante toelaatbaar en gegrond te verklaren;

derhalve:

In hoofddorde:

- *de beslissing van de RVA dd. 8 februari 2018 tot weigering van de herziening van de beslissing aangaande de werkloosheidsuitkering te vernietigen;*
- *voor recht te zeggen dat de werkloosheidsuitkeringen van appellante vanaf 13 juni 2013 verder berekend en uitbetaald dienen te worden conform art. 116§5 Werkloosheidsbesluit tot 30 september 2022 (datum opheffing van dit artikel ingevolge KB 30 juli 2022) en vanaf 1 oktober 2022 conform hoofdstuk XII van het Werkloosheidsbesluit (kunstwerkuitkering);*
- *de RVA te veroordelen tot betaling aan appellante van €10.262,90 uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 januari 2015 tot 30 november 2021, te vermeerderen met €1 provisioneel voor de achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode vanaf 1 december 2021 tot op heden, bedragen te vermeerderen met intrestvoet in sociale zaken vanaf de respectievelijke data waarop de achterstallige uitkeringen verschuldigd waren;*
- *ACV Uitbetalingsinstelling te veroordelen tot betaling aan appellante van €2.068,98 als vergoeding voor de schade die appellante geleden heeft door de wegens fout van ACV Uitbetalingsinstelling gemiste werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 13 juni 2013 tot 31 december 2014, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de uitspraak;*

In ondergeschikte orde:

- *de beslissing van de RVA dd. 8 februari 2018 tot weigering van de herziening van de beslissing aangaande de werkloosheidsuitkering te vernietigen;*

- *vervolgens, de RVA, c.q. de Directeur op te leggen een nieuwe beslissing te nemen over het verzoek van appellante tot herziening van de beslissing binnen 3 maanden vanaf de betekening van het te wijzen arrest;*
- *ACV Uitbetalingsinstelling te veroordelen tot betaling aan appellante van €2.068,98 als vergoeding voor de schade die appellante geleden heeft door de wegens fout van ACV Uitbetalingsinstelling gemiste werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 13 juni 2013 tot 31 december 2014, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de uitspraak;*

de RVA en ACV Uitbetalingsinstelling in solidum te veroordelen tot de kosten van het geding.”

ACV Uitbetalingsinstelling vraagt op zijn beurt in zijn enige besluiten neergelegd na de heropening van de debatten, op 27 september 2022:

“De hoger beroep van appellante lastens concludante af te wijzen, minstens slechts gegrond te verklaren voor de vordering beperkt tot maximaal de sommen van respectievelijk 600,60 € en 666,80 €.

De RVA te verwijzen in de kosten van het geding conform art 1017, 2de lid Ger.W.”

De RVA vraagt tenslotte in zijn synthesebesluiten neergelegd na de heropening van de debatten op 23 december 2022:

“Haar arrest d.d. 09.12.2021 verder uitwerkend;

Het ingestelde beroep als ongegrond af te wijzen.

Het vonnis a quo te bevestigen in al haar onderdelen.

Kosten als naar recht.”

Op de openbare zitting van 2 maart 2023 werd de zaak, gezien de andere samenstelling van de zetel, *ab initio* hernomen voor wat betreft datgene waaromtrent nog niet definitief beslist werd in het tussenarrest van 9 december 2021. De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op deze openbare zitting. Mevrouw N. Van Den Brande, Advocaat-generaal, werd gehoord in haar mondeling advies, waarop door de partijen niet meer gerepliceerd werd. Vervolgens werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 6 april 2023. De uitspraak werd vervolgens verdaagd tot op heden.

2 VERDERE BEOORDELING

2.1

Opdat een beslissing met terugwerkende kracht zou kunnen herzien worden, bepaalt art. 149 §2 Werkloosheidsbesluit het volgende:

“§ 2. De directeur herziet in toepassing van onderhavig besluit en van de artikelen 17, 18 en 19 van het Handvest, met terugwerkende kracht een beslissing, wanneer de uitkeringen worden ontzegd of niet of slechts gedeeltelijk werden toegekend en de werkloze zich beroept op een nieuw feit of op nieuw bewijsmateriaal dat door de directeur niet gekend was en dat tot wijziging of vernietiging van de beslissing kan leiden.

De aanvraag tot herziening moet ingediend worden binnen de drie jaar na de ontvangst van het schrijven waarbij de beslissing ter kennis werd gebracht van de werkloze, of bij gebreke daaraan, na de dag waarop de werkloze er kennis van had, of binnen één jaar na de dag van de rechterlijke uitspraak over een geschil waarin de werkloze partij was of waaruit hij een direct belang kan putten, indien deze uitspraak het nieuwe feit uitmaakt. De werkloze wordt geacht het schrijven te hebben ontvangen de derde werkdag na de afgifte van de brief ter post.

[...]

Bestaat het bewijsmateriaal uit stukken die de werkloze in toepassing van artikel 133, § 1 of 134, § 1, diende toe te voegen bij het dossier, dan wordt het recht slechts herzien vanaf de dag waarop de ontbrekende stukken door het werkloosheidsbureau worden ontvangen of aan het bevoegde gerecht worden voorgelegd, behalve indien de werkloze de onmogelijkheid de stukken voorheen in te dienen, aantoont.”

In het tussenarrest van 9 december 2021 werd reeds definitief beslist dat het verzoek tot herziening van 18 januari 2018 tijdig werd ingediend en dat het feit dat de door mevrouw D. tijdig aan de uitbetalingsinstelling overgemaakte gegevens niet op correcte wijze werden verwerkt, in hoofde van mevrouw D. ontegensprekelijk een overmachtssituatie uitmaakt (zie p. 17 tussenarrest (hoger ook aangehaald) + p. 13 (vanaf het randnr. 1) – p. 17 van het tussenarrest voor de gronden waarop deze beslissing gebaseerd is). Ook werd reeds definitief beslist dat het verzoek tot herziening dat werd ingediend, gebaseerd was op een feit dat voorheen onbekend was aan de bevoegde directeur (zie eveneens p. 17 tussenarrest (hoger ook aangehaald)).

De voorwaarden om tot herziening met terugwerkende kracht te kunnen overgaan, waren zodoende in alle geval vervuld.

In zijn syntheseconclusie van 23 december 2022 houdt de RVA dan ook volstrekt ten onrechte –en bovendien in strijd met hetgeen reeds definitief beslist werd door het arbeidshof– voor dat mevrouw D. niet zou voldoen aan deze voorwaarden.

2.2

Wat vervolgens art. 116 §2 Werkloosheidsbesluit betreft, voorzag dit artikel vanaf 1 november 2012 (wijziging door het KB van 23 juli 2012, eveneens aangehaald in het tussenarrest, p. 12) tot en met 30 september 2022 (opgeheven bij KB van 30 juli 2022 tot wijziging van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van een hoofdstuk XII houdende bijzondere bepalingen van toepassing op kunstwerkers in titel II van hetzelfde koninklijk besluit van 25 november 1991 en tot wijziging van diverse bepalingen van het ministerieel besluit van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering, *BS* 23 augustus 2022) in een periodieke toekenning van het kunstenaarsstatuut. Vanaf 1 november 2012 wordt het voordeel van het kunstenaarsstatuut telkens toegekend voor een verlengbare periode van 12 maanden indien de werknemer aantoonst dat hij in een referteperiode van 12 maanden die het verstrijken van het voorheen toegekende voordeel voorafgaat:

- nog steeds uitsluitend tewerkgesteld was met overeenkomsten van zeer korte duur (de periode van 1 november 2012 tot en met 1 april 2014), dan wel
- minstens 3 artistieke prestaties aantoonst die overeenstemmen met minstens 3 arbeidsdagen in de zin van art. 37 Werkloosheidsbesluit (de periode vanaf 1 april 2014; zie KB 7 februari 2014, *BS* 20 februari 2014).

In zijn synthesebesluiten van 23 december 2022 verduidelijkte de RVA -zoals door het arbeidshof gevraagd in het tussenarrest- dat er tot en met 12 juni 2013 aan mevrouw D. werkloosheidsuitkeringen werden toegekend met toepassing van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit (zie randnr. 2 op p. 6 van de synthesebesluiten van de RVA).

In dezelfde besluiten erkent de RVA uitdrukkelijk dat er door mevrouw D. voldaan werd aan de materiële toepassingsvoorwaarden van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit voor alle 12-maandelijke referteperiodes vanaf 13 juni 2013 tot en met 12 juni 2019 (zie eveneens randnr. 2 op p. 6 van de synthesebesluiten van de RVA).

Uit de stukken van mevrouw D. blijkt dat zij ook voor de volgende referteperiodes voldeed aan de materiële toepassingsvoorwaarden van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit:

- de periode van 13 juni 2019 tot en met 30 september 2021 (opschorting van de referteperiode van 12 maanden bedoeld in art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit voor de periode van 13 maart 2020 tot en met 30 september 2021 door art. 4 wet van 15 juli 2020 tot verbetering van de werknemers in de culturele sector (*BS* 27 juli 2020) en de KB's van 11 juli 2021, 2 mei 2021 en 22 december 2020);
- de periode van 1 oktober 2021 tot en met 30 september 2022 (sinds 1 oktober 2022 werd art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit opgeheven, zie ook verder).

De bewering van de RVA in zijn synthesebesluiten dat mevrouw D. voor de periode vanaf 13 juni 2019 tot en met 12 juni 2020 onvoldoende artistieke prestaties bewijst en dat het

voordeel van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit in alle geval opnieuw verloren zou gaan op 13 juni 2020 (zie eveneens randnr. 2 onderaan op p. 6 van de synthesebesluiten van de RVA) gaat zodoende niet op. De RVA gaat volstrekt ten onrechte voorbij aan de opschorting van de referteperiodes tijdens de coronacrisis. Dat mevrouw D. wel degelijk voldoende artistieke prestaties bewijst, wordt trouwens – weze het *“uiterst ondergeschikt”* ook erkend door de RVA: *“Rekening houdend met de verlenging van de referteperiodes door de coronacrisis en de impact hiervan op de artistieke sector, bewijst betrokkene voldoende artistieke prestaties om tot op heden te voldoen aan de voorwaarden om voordeel 116§5 te verlengen.”* (zie randnr. 1 op p. 7 van de synthesebesluiten van de RVA, neergelegd op 23 december 2022).

Mevrouw D. had dus alleszins ook na 12 juni 2013 recht op de berekening en uitbetaling van haar werkloosheidsuitkeringen zoals voorzien in dit art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit (voor zover het recht daarop niet verjaard is, zie daarover verder) en dit tot en met 30 september 2022.

2.3

Met ingang van 1 oktober 2022 werd het art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit opgeheven en werd voorzien in een bijzondere regeling voor zgn. “kunstwerkers” (KB van 30 juli 2022 tot wijziging van diverse bepalingen van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van een hoofdstuk XII houdende bijzondere bepalingen van toepassing op kunstwerkers in titel II van hetzelfde koninklijk besluit van 25 november 1991 en tot wijziging van diverse bepalingen van het ministerieel besluit van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering, BS 23 augustus 2022). Met dit KB van 25 november 1991 werd een art. 195 toegevoegd in het Werkloosheidsbesluit:

“§ 1. Deze paragraaf is enkel van toepassing op de werknemer van wie het bedrag van de werkloosheidsuitkering op 30 september 2022 wordt vastgelegd conform artikel 116, § 5, of 116, § 5bis.

De werknemer bedoeld in het vorige lid geniet de toepassing van hoofdstuk XII en wordt op 1 oktober 2022 ambtshalve toegelaten tot het recht op kunstwerkuitkeringen.

De ambtshalve toelating bedoeld in het vorige lid betreft een éénmalige toelating die in ieder geval ingaat op 1 oktober 2022.

De werknemer bedoeld in de vorige leden wordt geacht te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 182, § 1, eerste lid.

In afwijking van artikel 190, eerste lid, is voor de werknemer bedoeld in de vorige leden het gemiddeld dagloon dat dient als basis voor de berekening van de kunstwerkuitkering het gemiddeld dagloon dat diende als basis voor de berekening van de werkloosheidsuitkering waarop die werknemer recht had op 30 september 2022.

De werknemer die overeenkomstig de vorige leden is toegelaten tot het genot van hoofdstuk XII wordt voor de toepassing van dit besluit en van het ministerieel besluit

van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering, beschouwd als een kunstwerker. [...]"

Aangezien voor wat betreft mevrouw D. op 30 september 2022 het bedrag van de werkloosheidsuitkering diende vastgelegd te worden conform art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit, valt zij onder de toepassing van dit art. 195 Werkloosheidsbesluit.

Dit betekent dat zij ambtshalve éénmalig wordt toegelaten tot het recht op kunstwerkuitkeringen vanaf 1 oktober 2022. Dit wordt ook met zoveel woorden door de RVA erkend -weze het opnieuw *"uiterst ondergeschikt"*- in zijn laatste synthesebesluiten: *"Uiterst ondergeschikt, wanneer het Hof van oordeel zou zijn dat het voordeel 116§5 met terugwerkende kracht moet worden toegekend tot op heden, dan wordt appellante op 01.10.2021 toegelaten tot het recht op kunstwerkuitkeringen"*. (zie randnr. 2 op p. 7 van de synthesebesluiten van de RVA neergelegd op 23 december 2022; het arbeidshof gaat er daarbij van uit dat de datum *"01.10.2021"* een materiële vergissing betreft en dat *"01.10.2022"* bedoeld wordt, nu de regeling i.v.m. kunstwerkers maar in werking trad op 1 oktober 2022, zie art. 38 KB 30 juli 2022).

Uit het verslag aan de Koning bij dit KB van 30 juli 2022 blijkt dat de regeling die voorzien werd in het nieuwe art. 195 Werkloosheidsbesluit in alle geval slechts een overgangsmaatregel betreft. In het verslag aan de Koning wordt vermeld:

"Artikel 28 voegt een artikel 195 in in het werkloosheidsbesluit.

Het is wenselijk dat het deel betreffende de werkloosheidsreglementering zo snel mogelijk in werking treedt, zelfs als dat betekent dat het verschillende maanden vóór de wetgeving inzake de oprichting van een kunstwerkcommissie in werking treedt.

Daarom moet dus worden voorzien in overgangsmaatregelen om het hoofd te bieden aan de situatie van werknemers die het vereiste getuigschrift nog niet kunnen verkrijgen om in aanmerking te komen voor het nieuwe statuut.

Artikel 195, § 1 eerste lid bepaalt dat de paragraaf van toepassing is op de werknemers die op de vooravond van de inwerkingtreding van de nieuwe reglementering nog vielen onder wat gewoonlijk het 'kunstenaarsstatuut' werd genoemd, namelijk het voordeel van artikelen 116, § 5 (artistieke activiteiten) en 116, § 5bis (technische activiteiten). Die bepalingen voorzien in een bevestiging van de degressiviteit voor die werknemers en kennen hen een werkloosheidsuitkering toe die overeenstemt met 60 % van hun gemiddeld dagloon, begrensd op de grens A.

*Artikel 195, § 1, tweede lid voorziet in het principe van de ambtshalve toelating tot de bijzondere bepalingen van hoofdstuk XII. **In het belang van de rechtszekerheid en om de continuïteit van de vergoeding van die werknemers aan een correct bedrag te verzekeren, heeft de wetgever gekozen voor een automatische toekenning vanaf de inwerkingtreding van de hervorming.***

Artikel 195, § 1, derde lid preciseert dat de ambtshalve toekenning eenmalig is en ingaat op 1 oktober 2022.

[...]” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

Daarbij mag ook art. 38 van het KB van 30 juli 2022 niet uit het oog verloren worden. Daarin wordt bepaald, zoals hierboven ook al aangehaald, dat het besluit in werking treedt op 1 oktober 2022, doch daarnaast wordt ook nog bepaald dat *“artikel 28 (treedt) buiten werking op een door de Koning nader te bepalen datum”*. In het verslag aan de Koning wordt in dat verband verduidelijkt: *“Het derde lid preciseert dat artikel 28 van het ontwerp dat voorziet in de voorlopige maatregelen ophoudt met bestaan vanaf een datum die de koning bepaalt”*. Dergelijk KB dat een datum van buitenwerkingtreding bepaalt, bestaat op heden niet.

Uit art. 182 §1, 2de lid Werkloosheidsbesluit volgt alleszins dat deze éénmalige toelating maximaal betrekking kan hebben op een periode van 36 maanden vanaf 1 oktober 2022. Bij afloop hiervan kan desgevallend een nieuwe toepassingsperiode gevraagd worden die maar zal toegekend worden indien aan bepaalde voorwaarden voldaan is (zie art. 182 §2 Werkloosheidsbesluit).

2.4

Zoals reeds werd uiteengezet in het tussenarrest van 9 december 2021 kan de herziening slechts gevolgen hebben in zoverre geen verjaring is ingetreden (art. 149 §3 Werkloosheidsbesluit). In dat verband besliste het arbeidshof vervolgens in het tussenarrest het volgende:

“Aangezien de aanvraag tot herziening dateert van 18 januari 2018, zijn de werkloosheidsuitkeringen in de periode vóór 1 januari 2015 onherroepelijk verjaard.”
(zie tussenarrest p. 18)

2.5

Uit het voorgaande volgt voor wat betreft de concrete vorderingen die door mevrouw D. gesteld worden:

- *“de beslissing van de RVA dd. 8 februari 2018 tot weigering van de herziening van de beslissing aangaande de werkloosheidsuitkering te vernietigen”*

De beslissing van de RVA van 8 februari 2018 waarmee het verzoek tot herziening geweigerd werd, moet vernietigd worden. Niet alleen wees de RVA het verzoek tot herziening ten onrechte af wegens zogenaamde laattijdigheid, mevrouw D. maakte bovendien ten gronde ook terecht aanspraak op de toepassing van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit.

- *“voor recht te zeggen dat de werkloosheidsuitkeringen van appellante vanaf 13 juni 2013 verder berekend en uitbetaald dienen te worden conform art. 116§5 Werkloosheidsbesluit tot 30 september 2022 (datum opheffing van dit artikel ingevolge KB 30 juli 2022) en vanaf 1 oktober 2022 conform hoofdstuk XII van het Werkloosheidsbesluit (kunstwerkuitkering)”*

Mevrouw D. had voor de periode vanaf 13 juni 2013 tot en met 30 september 2022 recht op de toepassing van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit. De werkloosheidsuitkeringen berekend overeenkomstig art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit werden voor de periode vanaf 13 juni 2013 tot en met 30 september 2022 ten onrechte ontzegd aan mevrouw D. .

Voor de periode vanaf 1 oktober 2022 moet mevrouw D. beschouwd worden als een kunstwerker overeenkomstig art. 195 Werkloosheidsbesluit en heeft zij recht op de uitkeringen die in dat verband voorzien zijn.

- *“de RVA te veroordelen tot betaling aan appellante van €10.262,90 uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 januari 2015 tot 30 november 2021, te vermeerderen met €1 provisioneel voor de achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode vanaf 1 december 2021 tot op heden, bedragen te vermeerderen met intrestvoet in sociale zaken vanaf de respectievelijke data waarop de achterstallige uitkeringen verschuldigd waren”*

In de plaats van werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit, respectievelijk de bijzondere bepalingen inzake kunstwerkers voorzien in het Werkloosheidsbesluit, ontving mevrouw D. werkloosheidsuitkeringen op grond van art. 114 Werkloosheidsbesluit, zijnde een lager bedrag. Zij heeft recht op het verschil.

Het is de RVA die ten aanzien van de gerechtigden op werkloosheidsuitkering de schuldenaar van die uitkering is (zie en vgl. Cass. 3 april 1989, RW 1989-90, 15).

Het achterstallige saldo dient dus in principe door de RVA betaald te worden. Daarbij mag evenwel niet uit het oog verloren worden dat ingeval de RVA overgaat tot herziening deze enkel gevolgen kan hebben voor zover er geen verjaring is ingetreden (art. 149 §3 Werkloosheidsbesluit, zie hoger + in het tussenarrest). Ook wanneer het arbeidshof een beslissing waarmee de RVA een verzoek tot herziening weigerde, vernietigt en vervolgens zelf oordeelt over het recht van de betrokkene op werkloosheidsuitkeringen, dient deze bepaling nageleefd te worden.

Bijgevolg heeft mevrouw D. ten aanzien van de RVA recht op de uitbetaling van het achterstallige saldo vanaf 1 januari 2015.

Volgens de berekeningen die de RVA maakte en die betrekking hebben op de periode van 13 juni 2013 tot en met 30 september 2022 (de eerste berekeningen die de RVA maakte,

betroffen slechts de periode tot en met 30 november 2021), bedraagt het verschil in werkloosheidsuitkeringen 11.915,20 euro in het voordeel van mevrouw D. . Het verschil in werkloosheidsuitkeringen voor de periode voorafgaand aan 1 januari 2015, zijnde de periode van 13 juni 2013 tot en met 31 december 2014, moet hierop in mindering gebracht worden, zijnde een bedrag van 1.277,40 euro (600,6 euro voor de periode van 13 juni 2013 tot en met 31 december 2013 + 676,80 euro voor de periode vanaf 1 januari 2014 tot en met 31 december 2014).

Zodoende heeft mevrouw D. voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 30 september 2022 lastens de RVA recht op een bedrag van 10.637,80 euro uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen.

Voor de periode vanaf 1 oktober 2022 legde de RVA geen berekeningen neer. De RVA gaf in zijn laatste conclusie aan dat het vanwege het ACV nog geen informatie mocht ontvangen voor wat het betreft het aantal uitkeringen genoten in de maanden oktober en november 2022. Het valt te betreuren dat ACV Uitbetalingsinstelling dewelke evenzeer in de procedure betrokken is, in het kader van de huidige procedure niet spontaan het initiatief genomen heeft om er mee voor te zorgen dat op het ogenblik dat de zaak behandeld werd, nl. op 2 maart 2023, een zo volledig mogelijke berekening kon voorgelegd worden aan het arbeidshof.

Voor wat betreft de periode vanaf 1 oktober 2022 dringt een provisionele veroordeling van de RVA tot een bedrag van 1,00 euro uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen zich dan ook op. Tevens acht het arbeidshof het noodzakelijk – gezien de zaak reeds zolang aansleept- ambtshalve de heropening van de debatten te bevelen teneinde het verder nog verschuldigde bedrag te bepalen.

Mevrouw D. vraagt om bovenop deze bedragen de RVA te veroordelen tot het betalen van interesten aan de interestvoet in sociale zaken en dit vanaf de respectievelijke data waarop de achterstallige uitkeringen verschuldigd waren.

Art. 20, 1ste lid van de Wet van 11 april 1995 tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde (BS 6 september 1995) bepaalt:

*“Onverminderd gunstiger wettelijke of reglementaire bepalingen en de bepalingen van de wet van 25 juli 1994 tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten met het oog op een snellere afwerking van de dossiers, brengen de prestaties, enkel voor de rechthebbenden-sociaal verzekerden, **van rechtswege interest op vanaf hun opeisbaarheid** en ten vroegste vanaf de datum voortvloeiend uit artikel 12. Indien de beslissing tot toekenning genomen werd met een vertraging die te wijten is aan een instelling van sociale zekerheid is de interest evenwel verschuldigd vanaf het verstrijken van de in artikel 10 bedoelde termijn en ten vroegste*

vanaf de datum waarop de prestatie ingaat.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

Tevens bepaalt art. 163bis §1 Werkloosheidsbesluit:

“§ 1. De Rijksdienst is, in toepassing van de artikelen 20 en 21bis van het Handvest, interest verschuldigd indien de beslissing waarbij het recht op uitkeringen wordt toegekend, genomen wordt buiten de termijn van één maand te rekenen vanaf het verstrijken van de beslissingstermijn bedoeld in artikel 145.

De interest wordt toegekend voor de periode die een aanvang neemt :

1° de eerste dag van de maand volgend op deze waarop de uitkeringen betrekking hebben;

2° in het geval bedoeld in artikel 145, tweede lid, de eerste dag van de maand volgend op deze waarop de rechterlijke beslissing werd genomen;

3° in het geval bedoeld in artikel 145, derde lid, de eerste dag van de maand volgend op deze waarin de werkloze een volledig dossier betreffende de vraag tot herziening heeft ingediend;

en die eindigt de tweede werkdag na de dag waarop de beslissing tot toekenning van het recht op uitkeringen aan de uitbetalingsinstelling wordt overgemaakt, doch uiterlijk de dag voorafgaand aan deze waarop de betaling geschiedde.

De interest wordt toegekend na de goedkeuring van de uitgaven in toepassing van artikel 164, op schriftelijke vraag van de werkloze in te dienen bij het werkloosheidsbureau.

In afwijking van de voorgaande leden kunnen er evenwel geen interesten worden toegekend in toepassing van deze paragraaf indien:

1° de periode bedoeld in het tweede lid, waarover interest verschuldigd zou zijn, gerekend van datum tot datum, minder dan twee maanden bedraagt;

2° de uitkering wordt toegekend voor een periode waarvoor de werknemer een uitkering van de ziekte- of invaliditeitsverzekering heeft genoten;

3° de werkloze een voorlopige betaling ontving in toepassing van artikel 160, § 2, en het maandbedrag van dit voorschot minstens 90 % bedraagt van het verschuldigde bedrag;

4° bij rechterlijke beslissing een uitspraak werd gedaan aangaande het recht op interesten voor de betreffende periode en voor de betreffende sommen.”
(onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

Zoals hoger werd aangegeven, vraagt mevrouw D. interesten “*vanaf de respectievelijke data waarop de achterstallige uitkeringen verschuldigd waren*”. Het arbeidshof stelt vast dat de RVA omtrent deze -nochtans niet onbelangrijke aangelegenheid- geen enkele argumentatie ontwikkelt. Gezien er in alle geval een heropening van de debatten bevolen moet worden (zie hierboven), verzoekt het arbeidshof de RVA en mevrouw D. om hieromtrent standpunt in te nemen.

- *“ACV Uitbetalingsinstelling te veroordelen tot betaling aan appellante van €2.068,98 als vergoeding voor de schade die appellante geleden heeft door de wegens fout van ACV Uitbetalingsinstelling gemiste werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 13 juni 2013 tot 31 december 2014, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de uitspraak”*

Het bedrag van 2.068,98 euro zoals becijferd door mevrouw D. bestaat uit: achterstallige werkloosheidsuitkeringen (600,60 euro & 676,80 euro), vermeerderd met interesten berekend vanaf 1 januari 2014 tot en met eind maart 2023 (388,90 euro & 402,68 euro).

Terecht stelt mevrouw D. dat het arbeidshof in het tussenarrest reeds de aansprakelijkheid van ACV Uitbetalingsinstelling heeft weerhouden. In het tussenarrest van 9 december 2021 werd immers reeds het volgende beslist door het arbeidshof: *“Het is duidelijk dat in huidige betwisting de aansprakelijkheid dient te worden weerhouden van de uitbetalingsinstelling, dit zeker voor wat betreft de werkloosheidsuitkeringen die wegens verjaring (vóór 1 januari 2015) niet meer kunnen geëist worden.”*

Het staat vast dat ACV Uitbetalingsinstelling een fout heeft begaan, minstens zeer nalatig is geweest.

Art. 167 §4 Werkloosheidsbesluit bepaalt het volgende:

“§4. De uitbetalingsinstelling moet aan de rechthebbende de uitkeringen betalen die hem verschuldigd zijn en die hem niet konden betaald worden of waarvan de terugvordering werd bevolen door de directeur of door de bevoegde rechtsmacht wegens haar nalatigheid of fout, inzonderheid indien documenten laattijdig aan het werkloosheidsbureau werden overgemaakt.”

Gelet op dit art. 167 §4 Werkloosheidsbesluit heeft mevrouw D. alleszins ten laste van ACV Uitbetalingsinstelling recht op de uitbetaling van de achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periodes van:

- 13 juni 2013 tot en met 12 juni 2014, zijnde 600,60 euro;
- 13 juni 2014 tot en met 31 december 2014, zijnde 676,80 euro (ACV Uitbetalingsinstelling berekent dit ten onrechte op 666,80 euro).

Zijnde in totaal een bedrag van 1.277,40 euro.

Mevrouw D. vraagt daarnaast ook nog interesten, dewelke zij berekent op een gemiddelde datum, respectievelijk 1 januari 2014 (voor het bedrag van 600,60 euro) en 1 oktober 2014 (voor het bedrag van 676,80 euro) tot en met eind maart 2023 en daarnaast ook nog de gerechtelijke interesten.

ACV Uitbetalingsinstelling bewaart het stilzwijgen omtrent de gevraagde intresten.

Art. 163bis §2 Werkloosheidsbesluit bepaalt:

“§ 2. De uitbetalingsinstelling is in toepassing van de artikelen 20 en 21bis van het Handvest, te haren laste interest verschuldigd :

1° indien de betaling wordt verricht buiten de termijn van één maand te rekenen vanaf het verstrijken van de betalingstermijn bepaald in artikel 161;

2° indien zij in toepassing van artikel 167, § 4, uitkeringen dient te betalen die aan de werkloze verschuldigd zijn doch die hem niet konden worden betaald.

De interest bedoeld in het eerste lid, 1°, wordt toegekend voor de periode die een aanvang neemt de derde werkdag volgend op het tijdstip waarop de beslissing tot toekenning van het recht op uitkeringen aan de uitbetalingsinstelling werd meegedeeld, doch ten vroegste op de dag waarop de toekenningsvoorwaarden, inzonderheid de bevestiging van de controlekaart overeenkomstig artikel 71ter, § 2 en/of de indiening bij de uitbetalingsinstelling van de controlekaart en de vereiste verantwoordingsstukken betreffende de volledige maand, waaruit het gerechtigd zijn blijkt, vervuld zijn. De aanvangsdag mag evenwel niet gelegen zijn vóór de eerste dag van de maand volgend op deze waarop de uitkeringen betrekking hebben. Deze periode eindigt de dag voorafgaand aan deze waarop de uitbetalingsinstelling de betaling verricht.

De interest bedoeld in het eerste lid, 1°, wordt toegekend op schriftelijke vraag van de werkloze, gericht aan de uitbetalingsinstelling, en na de goedkeuring van de uitgaven in toepassing van artikel 164.

De interest bedoeld in het eerste lid, 2°, wordt toegekend voor de periode die een aanvang neemt de eerste dag van de maand volgend op deze waarop de uitkeringen betrekking hebben en die eindigt de dag voorafgaand aan deze waarop de uitbetalingsinstelling de betaling verricht. Deze interest wordt toegekend op schriftelijke vraag van de werkloze, gericht aan de uitbetalingsinstelling.

In afwijking van de voorgaande leden kunnen er evenwel geen interesten worden toegekend in toepassing van deze paragraaf indien :

1° de periode bedoeld in het tweede lid, waarover interest verschuldigd zou zijn, gerekend van datum tot datum, minder dan twee maanden bedraagt;

2° de werkloze een voorlopige betaling ontving in toepassing van artikel 160, § 2, en het maandbedrag van dit voorschot minstens 90 % bedraagt van het verschuldigde bedrag;

3° bij rechterlijke beslissing een uitspraak werd gedaan aangaande het recht op interesten voor de betreffende periode en voor de betreffende sommen.”

Gezien er in alle geval een heropening van de debatten bevolen moet worden (zie hierboven), verzoekt het arbeidshof ACV Uitbetalingsinstelling en mevrouw D. om hieromtrent standpunt in te nemen.

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Na mondeling advies van mevrouw Nathalie Van den Brande, Advocaat-generaal, waarop geen repliek vanwege de partijen, oordeelt het arbeidshof op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben wat hierna volgt.

Het bij tussenarrest van 9 december 2021 reeds ontvankelijk verklaarde hoger beroep van mevrouw D. is in de volgende mate gegrond:

Het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 31 juli 2020 wordt hervormd en opnieuw rechtdoend, vernietigt het arbeidshof de beslissing van de RVA van 8 februari 2018.

Het arbeidshof zegt voor recht dat mevrouw D. :

- voor de periode vanaf 13 juni 2013 tot en met 30 september 2022 recht had op de toepassing van art. 116 §5 Werkloosheidsbesluit;
- voor de periode vanaf 1 oktober 2022 moet beschouwd worden als een kunstwerker overeenkomstig art. 195 Werkloosheidsbesluit.

Het arbeidshof veroordeelt de RVA tot betaling aan mevrouw D. van:

- een bedrag van 10.637,80 euro uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 30 september 2022;
- een bedrag van 1,00 euro provisioneel uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode vanaf 1 oktober 2022.

Het arbeidshof veroordeelt ACV Uitbetalingsinstelling tot betaling aan mevrouw D. van een bedrag van 1.277,40 euro uit hoofde van achterstallige werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 13 juni 2013 tot en met 31 december 2014.

Alvorens verder uitspraak te doen, heropent het arbeidshof ambtshalve de debatten teneinde:

- de partijen toe te laten de nodige berekeningen te maken in verband met de achterstallige werkloosheidsuitkeringen die nog verschuldigd zijn aan mevrouw D. vanaf 1 oktober 2022;
- de RVA en mevrouw D. toe te laten standpunt in te nemen omtrent de interesten die door mevrouw D. gevorderd worden bovenop de achterstallige werkloosheidsuitkeringen waarop zij lastens de RVA recht heeft;
- ACV Uitbetalingsinstelling en mevrouw D. toe te laten standpunt in te nemen omtrent de interesten die door mevrouw D. gevorderd worden bovenop de achterstallige werkloosheidsuitkeringen waarop zij lastens ACV Uitbetalingsinstelling recht heeft.

De volgende conclusietermijnen worden daartoe vastgesteld en de partijen moeten hun conclusies neerleggen en overmaken uiterlijk op de hieronder vermelde data:

- Besluiten namens RVA en ACV Uitbetalingsinstelling: **30 juni 2023**
- Besluiten namens mevrouw D. : **31 augustus 2023**
- Synthesebesluiten namens RVA en ACV Uitbetalingsinstelling: **31 oktober 2023**

De zaak wordt vervolgens voor verdere behandeling vastgesteld op de zitting van de 7de kamer van het Arbeidshof Brussel op **donderdag 7 maart 2024 om 14u30 voor een pleitduur van 30 minuten (zaal 0.6 - Poelaertplein 3 te 1000 Brussel)**.

De stukken moeten ten laatste 15 dagen voor de rechtsdag bij de griffie neergelegd worden.

De beslissing over de kosten wordt aangehouden.

Aldus gewezen en ondertekend door de 7de kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

A G, raadsheer

I, raadsheer in sociale zaken, werkgever

F L, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider

Bijgestaan door D V, griffier

D V

F L

I V

A G

De heer I V, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door A G, raadsheer en de heer F L, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 4 mei 2023 door:

A G, raadsheer

D V, griffier

D V

A G